

Ślupsk, dnia 3 sierpnia 2017r.

Sygn.akt Ts 116/17
K W i inni
ze skargi konstytucyjnej
na niezgodność z Konstytucją
art.116 § 1 Ordynacji podatkowej
i art.21 ust.1 Prawa upadłościowego
i naprawczego

Trybunał Konstytucyjny
Biuro Trybunału Konstytucyjnego
Zespół Wstępnej Kontroli
Skarg Konstytucyjnych i Wniosków
00-918 Warszawa Al.Szucha 12A

Pismo skarżących

W związku z otrzymanym w dniu 28.7.2017r. wezwaniem Pana Sędziego Trybunału Konstytucyjnego Leona Kieresa do kolejnego wskazania, jakie wywodzone z Konstytucji wolności lub prawa i w jaki sposób zostały naruszone przez zaskarżone przepisy ustaw Ordynacja podatkowa oraz Prawo upadłościowe i naprawcze, a także nadesłania po 1-ym odpisie i po 4 kopie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S z dnia .12.2009r. i wyroku Sądu Okręgowego w S z dnia .7.2015r., skarżący uprzejmie wskazują, że jeśli chodzi o wskazanie naruszonych konstytucyjnych wolności i praw skarżących i sposobu ich naruszenia, o którym mowa w art.53 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, to zasadniczo nastąpiło ono (w tym z zastosowaniem odpowiednich podkreśleń) już na str.1 i 2 skargi konstytucyjnej oraz w jej uzasadnieniu na str.3-12 skargi, w tym zwłaszcza na str.1, 3, 4, 5, 6, 7, 9 i 11 skargi konstytucyjnej, niemniej skarżący dokonując indeksacji tych wskazań jeszcze raz przedstawiają co następuje:

W zakresie najczęściej wskazywanych w skardze konstytucyjnej praw podmiotowych wynikających z art.32 ust.1 i 2 i art.64 ust.2 oraz art.45 ust.1 Konstytucji, tj.: prawa do równego traktowania, równej dla wszystkich ochrony ich praw majątkowych oraz prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy, to nastąpiło ono w szczególności:

1) w art.116 § 1 ustawy z 1997r. – Ordynacja podatkowa, w związku z art.31 ustawy z 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, przede wszystkim przez naruszenie prawa poprzednika prawnego skarżących do równego i wolnego od dyskryminacji traktowania oraz równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych, o których mowa w przywołanych wzorcach kontroli konstytucyjnej określonych w art.32 ust.1 i 2 i art.64 ust.2 Konstytucji, wskutek obciążenia poprzednika skarżących nieograniczoną dyskryminującą go, jako pracownika będącego członkiem zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, odpowiedzialnością za zobowiązania jego pracodawcy wobec państwowego zakładu ubezpieczeń społecznych, oderwaną, wobec zmiany 3-ciej przesłanki egzoneracyjnej w stosunku do będącego pierwowzorem art.116 § 1 Ordynacji podatkowej art.298 § 2 K.h. (i obecnie art.299 § 2 K.s.h.), od związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem członka zarządu spółki z o.o., a szkodą wierzyciela, tj. z zerwaniem tego związku przyczynowego ze szkodą, której pojęciem posługuje się jednak art.298 § 2 K.h. in fine (przenosząc jedynie ciężar dowodowy w zakresie jej wykazywania, jak wyjaśnia współautor i komentator tego przepisu M.Allerhand, m.in. w przypisach 9 i 16 do art.298 K.h.: „, wierzyciel nie ma więc wykazywać szkody ... ciężar dowodowy spoczywa na pozwanym członku zarządu”), natomiast w ogóle nie posługuje się art.116 § 1 Ordynacji podatkowej (i to pomimo tego, iż jak wskazują też

skarżący już na str. 1 i 5 skargi konstytucyjnej składki na ubezpieczenia społeczne zgodnie z ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych uwzględniane są przy ustaleniu świadczeń z ubezpieczeń społecznych dopiero po ich zaksięgowaniu);

co narusza też inne wynikające z norm Konstytucji prawa i wolności skarżących lub poprzednika skarżących, takie jak: prawo do realizującego zasady sprawiedliwości sprawiedliwego traktowania i sprawiedliwego rozpatrzenia ich sprawy (art.2 i art.45 ust.1); obowiązek poszanowania praw obywateli i dopuszczalność stosowania ograniczeń w zakresie realizacji ich konstytucyjnych praw tylko wtedy, gdy jest to konieczne w demokratycznym państwie z taksatywnie wymienionych w Konstytucji (art.31 ust.2 i 3) przyczyn, które nie wystąpiły; oparcia społecznej gospodarki rynkowej jako podstawy gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej na zasadzie wolności działalności gospodarczej i związanego z nią ryzyka (której ograniczenie jest dopuszczalne tylko ze względu na ważny interes publiczny), ochrony prawa do dziedziczenia i ochrony pracy (w tym pracownika od odpowiedzialności za zobowiązania pracodawcy), których pozbawieni zostali skarżący i ich poprzednik prawny (art.20, art.21 ust.1, art.22 i art.24); pozostając, w tym jako dalsze wzorce kontroli zgodności zaskarżonego przepisu z Konstytucją, z naruszeniem praw podmiotowych skarżących określonych w art.32 i art.64 Konstytucji, co najmniej w związku (podobnie jak i z art.84 Konstytucji, w zakresie którego na str.6 skargi wskazano na wypowiedzi doktryny, iż: „przepisy regulujące problematykę danin publicznych muszą być zgodne z całokształtem norm i zasad konstytucyjnych”, nie mogą one być: „instrumentem konfiskaty mienia” lub: „służyć przeniesieniu na zobowiązanego zadań władzy publicznej” – K.16/98 ... K.20/07”); przy czym, jak wskazywali skarżący na str.4, 5 i 6 skargi na odnoszące się do naruszonego przez art.116 § 1 Ordynacji podatkowej w szczególności art.64 ust.2 Konstytucji poglądy doktryny: „zasada równej dla wszystkich ochrony prawnej w płaszczyźnie podmiotowej oznacza jednak zakaz różnicowania ochrony pomiędzy podmiotami prawa prywatnego, osobami fizycznymi, podmiotami prawa publicznego czy też państwem ... Państwo nie może korzystać w stosunkach majątkowych z podmiotami prywatnymi ze szczególnych przywilejów i przedstawiać jako uzasadnienia swojej ingerencji świadczeń finansowych ... P 2/98”, a: „W przypadku kontroli konstytucyjności regulacji ustawowych dotyczących sfery praw i wolności jednostki, związane z zasadą proporcjonalności ograniczenia ich dotyczące można badać na podstawie jednoznacznych postanowień art.31 ust.3 ... Racjonalny pracodawca stanowi prawo sprawiedliwe, stąd też w zasadzie sprawiedliwości należy też upatrywać podstaw obowiązywania zasady proporcjonalności ... spośród możliwych ... środki ... możliwe najmniej uciążliwe”, zaś: „kategoria metapraw musi budzić zastrzeżenia ... swoistą degradacją tych praw ...” (K.9/95, S.Wronkowska, J.Trzeciński i B.Banaszak), do których należy też dodać podjętą na str.2 i 9 skargi, również wyprowadzoną z art.2 Konstytucji zasadę: „dostatecznej określoności”, która: „nabiera szczególnego znaczenia, gdy dotyczy regulacji prawnych zezwalających organowi państwowemu na ingerencję w sferę praw i wolności jednostki”;

2) w art.21 ust.1 ustawy z 2003r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, w związku z art.116 § 1 Ordynacji podatkowej, przez naruszenie prawa poprzednika skarżących do sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy, zgodnie z art.45 ust.1 Konstytucji, w szczególności wskutek niedostosowania krótkiego 14-dniowego terminu określonego w tym przepisie (przy przypisaniu mu przy stosowaniu art.116 § 1 Ordynacji podatkowej tak daleko idących skutków) do b.rozległych wynikających z przepisów art.23 i 24 tej ustawy obowiązków, związanych z zgłoszeniem upadłości (wśród których występuje też: „aktualne sprawozdanie finansowe ... bilans sporządzony dla celów tego postępowania, na dzień nie późniejszy niż: 30 „dni przed złożeniem wniosku”, co raczej uzasadnia termin 30 dniowy, zwłaszcza że jeszcze bardziej pracochłonne może być (i było) sporządzenie listy wierzycieli), wobec czego, jak wskazuje się w odniesieniu do art.2 i art.45 Konstytucji doktrynie: „nadmierny”

formalizm sądowy przedkłada się ponad poszanowanie sprawiedliwości i praworządności, jak i innych praw wynikających z Konstytucji” (w tym równej dla wszystkich ochrony ich praw majątkowych), gdy natomiast: „sprawiedliwe rozpatrzenie sprawy oznacza zastosowanie sprawiedliwej procedury ... stosownie do przedmiotu postępowania. Wymóg sprawiedliwego postępowania zakłada bowiem dostosowanie jego zasad do specyfiki rozpoznawanych spraw” (SK 45/09, B.Banaszak), gdy natomiast w współczesnych rzeczywistych w tym zakresie państwach prawnych termin 14-tu dni przewidziany jest dla najprostszycy czynności incydentalnych w toku sprawy, na co wskazali skarżący na str.2, 10 i 11 skargi konstytucyjnej. Skarżący wyrażają przekonanie, że przy okazji zmian w wymiarze sprawiedliwości wydłużone zostaną terminy dokonywania czynności przed sądami przez obywatel Rzeczypospolitej Polskiej do poziomu standardów w tym zakresie przysługujących obywatelom innych demokratycznych państw, niemniej na niezgodny z zasadą równości niższy poziom standardów przysługujących obywatelom polskim w tym zakresie mógłby też zwrócić uwagę Trybunał Konstytucyjny.

Co się tyczy natomiast odpisów i kopii wydanej w pierwszej instancji w rozumieniu art.79 Konstytucji decyzji Organu administracji ubezpieczeń społecznych i wyroku Sądu Okręgowego, jako Sądu I instancji, to w art.53 ust.2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30.11.2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym przewiduje się wprawdzie, że do skargi konstytucyjnej dołącza się:

„1) wyrok, decyzję lub inne rozstrzygnięcie wydane na podstawie przepisu , o którym mowa w art.77 ust.1”, co w sytuacji gdy art.77 ust.1 przedmiotowej ustawy nie mówi o jakimkolwiek przepisie lecz o czasie i terminie wnoszenia skargi konstytucyjnej: „ po wyczerpaniu drogi prawnej ... w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia;”, poprzez oznaczającą alternatywę spójnik: „ lub” wskazuje, iż chodzi tu o: „ wyrok ... lub inne rozstrzygnięcie”, w którym jak przewiduje to art.79 ust.1 Konstytucji: „ sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o ... wolnościach lub prawach albo o ... obowiązkach określonych w Konstytucji”, a dalej: „ 2) wyroki, decyzje lub inne rozstrzygnięcie potwierdzające wyczerpanie drogi prawnej, o której mowa w art.77 ust.1”, co zazwyczaj („ wyczerpanie drogi prawnej”) znajduje potwierdzenie w tym orzeczeniu lub rozstrzygnięciu, w którym: „ organ administracji publicznej orzekł ostatecznie” i wynika już z 1 i 2 strony (tj. sentencji i 1 str.uzasadnienia) wyroku Sądu Administracyjnego w G sygn.akt , oddalającego apelację skarżących od wyroku Sądu Okręgowego w S sygn.akt

Jeżeli więc w art.53 ust.2 pkt 2 chodzi o wskazane w tym przepisie i w art.53 ust.1 pkt 1 ustawy oraz w art.79 ust.1 Konstytucji: „ wyczerpanie drogi prawnej”, to w niniejszej sprawie wynika ono już z kończącego tę drogę rozstrzygnięcia w postaci wyroku Sądu Apelacyjnego, jako Sądu II instancji, to i tu: „ ... korespondują poglądy S.Wronkowskiej: „ ... wymaganie proporcjonalności (adekwatności): spośród możliwych ... środków ... należałoby wybrać środki ... możliwie najmniej uciążliwe dla podmiotów wobec których mają być stosowane ...” ... (B.Banaszak ... tamże str. ... 36)” (str.5 skargi), natomiast jeśli chodzi o (nie wskazany w tym przepisie przebieg tej drogi prawnej, to wynika on z str.1-9 uzasadnienia wyroku Sądu Administracyjnego, gdzie został opisany, a poza tym, kiedy po wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej i jej warunków formalnych zostanie ona przekazana: „ gdy nie zachodzą przeszkody formalne, do rozpoznania poprzez właściwy skład orzekający”, wówczas: „ Sądy i inne organy władzy publicznej są obowiązane ... przedstawić akta postępowania ...”, wobec czego należy postawić pytanie o odpowiednie zastosowanie art.130 § 1 K.p.c. (w związku z art.36 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym), zgodnie z którym braki formalne pisma podlegają uzupełnieniu, o ile stanowią przeszkodę w nadaniu pismu dalszego biegu, a poza tym obecnie

obowiązująca ustawa nie określa liczby odpisów lub kopii stanowiących załączniki do skargi konstytucyjnej, niemniej skarżący starają się w miarę możliwości (w tym w uwzględnieniu, że poprzednik prawny skarżących będący adresatem w dniu 2011r. zmarł), wykonać zarządzenie Sędziego Trybunału Konstytucyjnego.

Ponadto skarżący, realizując ostatni z warunków i elementów skargi konstytucyjnej określony w art.53 ust.1 pkt 6, obecnej ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, uprzejmie informuje, iż od wyroku Sądu Apelacyjnego w G z dnia 12.2016r. skarżący wnieśli skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, podnosząc m.in. niezgodność zamiany 3-iej przesłanki egzoneracyjnej w art.116 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa z podstawowymi zasadami demokratycznych państw prawnych, w tym art.2, art.22, art.24, art.31 ust.2 i 3, art.32 ust.1 i 2 i art.64 ust.2 Konstytucji.

Reasumując, ze względu na naruszające zasady sprawiedliwości zerwanie w art.116 § 1 Ordynacji podatkowej związku przyczynowego między działaniem lub zaniechaniem niebędącej przedsiębiorcą lecz pracownikiem osoby trzeciej a szkodą państwowego podmiotu prawa publicznego i obciążenie w ten sposób pracownika nieponoszącego przecież i co do zasady ryzyka związanego z działalnością pracodawcy, będącą w istocie konfiskatą mienia nieograniczoną naruszającą też zasady proporcjonalności odpowiedzialnością za zobowiązania pracodawcy, a także ze względu na naruszenie zbyt krótkim terminem do podjęcia czynności prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy, skarga konstytucyjna jest oczywiście uzasadniona.

Załączniki:

- 1) odpis wyroku Sądu Okręgowego w S z dnia 7.2015r. sygn.akt
- 2)-5) cztery kopie wyroku Sądu Okręgowego j.w.,
- 6) odpis decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12.2009r.,
- 7)-10) cztery kopie decyzji j.w.,
- 11)-14) cztery kopie niniejszego pisma.

PROKURATOR
 WYSTĄPIENIE
 W IMIENIU PAŃSTWA